

[Udenrigsministeren.]

fremført deres synspunkter; jeg erindrer her bl. a. om de langtrukne Berlinforhandlinger. Den første betingelse, man fra vestlig side må stille, er — jeg går ud fra, at også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) er ganske enig heri — at Tysklands genforening må fremgå af frie valg, frie valg i vestlig forstand, ikke valg, som de nu har fundet sted i østzonen. Vi skal ikke lukke forhandlingsvejen, tværtimod, vi må fortsat udnytte enhver mulighed for at nå videre også på denne måde. Hvis der vises god vilje fra Sovjetunionens side og den underbygges med handlinger, vil Vesten altid være at få i tale. Ingen i Vesten har noget stærkere ønske end optagelse af positive forhandlinger.

Hvis Sovjetunionen går ind på at give Østrig dets selvstændighed tilbage på de tidligere stillede vilkår efter vestmagternes accept af samtlige tidligere Sovjetstandpunkter og ikke, som det siden er sket, stiller nye uantagelige betingelser, hvis Sovjetunionen går ind på, at frie valg i ordets egentlige forstand skal blive det første skridt til Tysklands genforening, ja, så er der tilvejebragt et grundlag for nye forhandlinger.

Dette standpunkt er som bekendt konklusionen i vestmagternes note til Sovjetunionen af 10. september i år, en note, som er afgivet efter samråd med Atlantlandene, og hvorpå der hidtil ikke er fremkommet noget svar fra Sovjetunionen. Må jeg så tilføje, at om den danske regerings, og jeg tror, jeg kan tillade mig at sige det danske folks, vilje til at støtte ethvert forsøg på at nå frem til en afspænding, der ikke sætter vor egen sikkerhed på spil, kan der vist ingen steder herske tvivl.

Jeg så, at der i den forhandling, som fornylig fandt sted i det franske deputeretkammer, forekom et indlæg fra det socialistiske partis ordfører. Det fremgik heraf, at socialisterne i Frankrig var overbevist om, at den af Mendès-France definerede politik er fuldtud forenelig med, som det hedder, „fortsatte, parallelle og samtidige forhandlinger“ med Sovjetunionen både med hensyn til problemet om almindelig afrustning, og hvad angår Tysklands genforening.

Det socialistiske partis ordfører opfordrede konseilspræsidenten til, som det hed-

der: indtrængende og uopholdeligt at fortsætte arbejdet med Europas almindelige opbygning og organisationen af dets kollektive sikkerhed — som tillige er garantien for Frankrigs sikkerhed — og uden ophold at forhandle, gribe og om fornødent fremkalde lejligheder til at etablere kontakter, samtaler og konferencer med det formål at nå til „almindelig, samtidig og kontroleret“ afrustning. Den socialistiske ordfører sluttede sin tale med at sige: „Ingen træthed, ingen modløshed, ingen skepsis bør sløve vor vilje i en uafslædelig søgen efter at skabe grundlag for en fred uden usikkerhed.“

Jeg kan ikke se rettere, end at denne betragtning, denne udtalelse, stærk som den er i sin ånd og i sine ord, vil dække den opfattelse, den alt overvejende part af tinget og af det danske folk har. Jeg har gerne villet citere det her i dag under forhandlingerne, fordi det forekommer mig, at der deri er givet udtryk for en tendens, der ligger bagved Frankrigs holdning i den øjeblikkelige situation, en tendens, som ikke er mindre kraftig herhjemme i vort eget land.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) mener, at det ville føles som en lettelse, hvis Danmarks medlemskab af NATO ophørte, og det ærede medlem udtalte, at der i folket er en længsel efter en udenrigspolitik på nordisk grundlag. Jeg tror ikke, der hersker tvivl om, at det danske folk føler sig stærkt og inderligt forbundet med sine nordiske brødre, men det viste sig jo i 1948—49, at forudsætningerne for et nordisk forsvarsfællesskab ikke var tilstede, at dette ikke lod sig etablere. Danmark måtte søge sin sikkerhed i det større fællesskab, som NATO repræsenterer, og jeg tror, at langt det overvejende antal medlemmer af det høje ting må være enig med mig i, at Danmarks stilling først for alvor ville blive vanskelig, hvis vi ikke i dette større fællesskab kunne finde i det mindste noget mål af tryghed. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) konkluderede i, at det danske folk må have en rimelig tid til at sætte sig ind i spørgsmålet om Vesttysklands genoprustning, og at befolkningen må spørges gennem en folkeafstemning, inden regeringen træffer beslutning i dette spørgsmål. Nu er dette spørgsmål, som jeg var inde på i min tale i formiddags, ikke noget nyt. Det høje ting har, som jeg har nævnt,